

Розділ 9

Іда та Бенні отримують чарівних тварин

Вихідні промайнули.

У понеділок учні різали паприку та селеру для акції «Здорова їжа на перерві».

У вівторок міс Корнфілд поцікавилась, як у класу справи з доповідями.

Це був той самий момент, коли Бенні хотів заговорити з Ідою. Йому хотілося робити доповідь про «Відомих піратів та їхні скарби» або ж про «Загибель «Титаника» — що насправді відбувалось 15 квітня 1912 року». Так називались дві книжки, що він мав удома.

Але потім він згадав, що Іда не прийшла до нього на день народження. Згадав, як сумно

йому було сидіти із дядечком та тіткою. А потім сталася ця дурниця з тою дурною сережкою!

Іда наразі вирішила готувати доповідь самотужки. Вона хотіла взяти тему з газети. Вітряні електростанції чи щось таке. Якщо міс Корнфілд скаже, що вони повинні робити доповідь разом, вона просто вкладе половину реферату в руки Бенні та скаже йому читати вголос. Це він точно не зуміє зіпсувати!

У середу весь клас на вказівку завгоспа Вондрашека був змушений прибирати подвір'я для ігор.

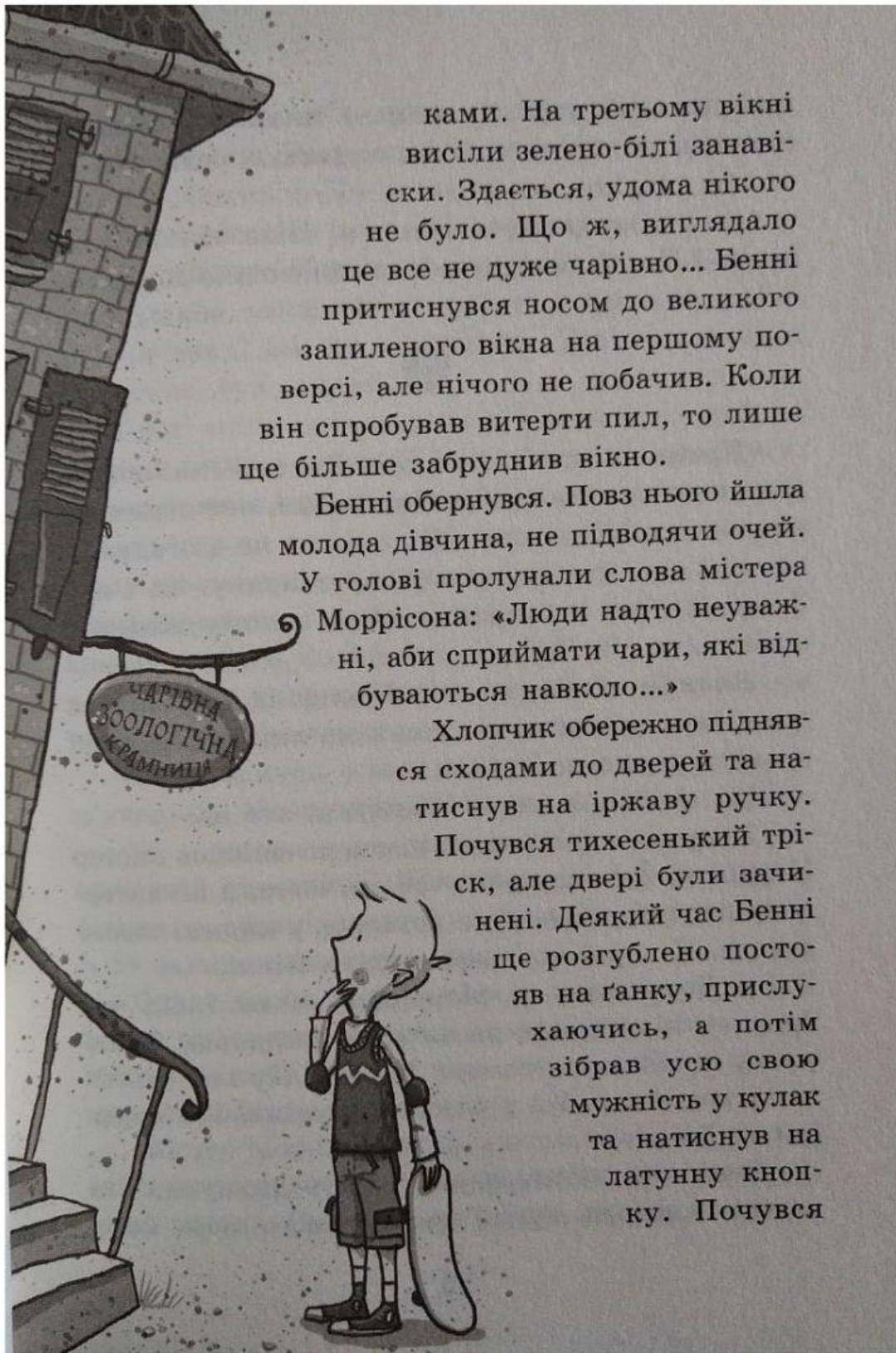
— Ви, учні, робитимете це доти, поки не зникнуть ці брудні написи в туалетах! — промовив він.

У четвер після обіду Бенні вирушив на пошуки чарівної зоологічної крамниці. Він намагався пригадати шлях, яким їхав автобус. Поблукавши трохи, він дійсно опинився в Турмгассе.

На сірому фасаді непримітного магазину висіла старомодна вивіска: «Чарівна зоологічна крамниця». Бенні подивився на всі боки. По іншому боці вулиці квапливо йшли люди, а на крамницю, здавалось, ніхто не звертав уваги.

Бенні зупинився, не в змозі наважитись щось зробити, тоді відійшов на крок та відкинув голову назад.

На вікнах косо висіли темно-червоні завіси, які бачили за своє життя багато чого. За однією з шибок стояла засохла кімнатна рослина. За другою він побачив свічник із прогорілими свіч-

- На цій сторінці заховалася друкарська помилка, яка виникла через таке незвичайне розташування тексту. Познач слово, у якому зроблено помилку при переносі.

пронизливий звук, за ним — дикий скрегіт. По спині у хлопчика побігли мурашки, хоча він не міг би сказати, чому.

А потім враз усе затихло. Ніби нічого й не було. І Бенні залишилося лише піти додому.

Протягом усіх шести днів Іда та Бенні майже невпинно думали про повідомлення, яке отримали від містера Моррісона. Ніхто з них не здогадувався, хто отримає другу чарівну тварину. Та і як? Вони все ще не сказали одне одному жодного слова.

Коли в п'ятницю міс Корнфілд заходилася диктувати домашнє завдання на вихідні, у двері гучно та дуже постукали.

Іда та Бенні миттю збагнули, хто це.

І справді: до класної кімнати увійшов містер Моррісон. Його шкіряні чоботи човгали по витертому паркету, одна рука ховалась у кишені сірого халата. На правому плечі сиділа Пінкі.

— Дозвольте, це Моррісон! — як і під час першого візиту, він уклонився вчительці. Пінкі також нахилила голову. Вона відкрила дзьоба та заскреготала. Усі у класі захихотіли. Усі, окрім Іди та Бенні.

Бенні не наважувався навіть дихнути. Він днями й ночами думав про те, якого звіра йому

хотілося б мати. Він дуже сподівався на сильну, дужу тварину. Таку, щоб могла його захистити! Може б, пантеру. Чи вовка?

Бенні насупив лоба. Жодної клітки навкруги. Може, у містера Моррісона в кишені миша? А може, він отримає лише золоту рибку? І що йому робити з рибкою? Ні, це неможливо. Тоді б у містера Моррісона був акваріум...

Бенні знову побадьорішав. Може, його чарівна тварина чекає на вулиці? Звичайно, так і має бути. Пантера чекає біля школи, аби не налякати інших!

Іда також затамувала подих. Вона так само роздумувала над тим, яку тварину хотіла б мати. У неї ще ніколи не було тваринки. У Міріам був хом'як на ім'я Вольфганг Амадей. На думку Іди, з ним мало чого можна було робити. Він тільки те й робив, що спав.

Вона чомусь уявляла собі щось маленьке, м'якеньке. Може, kota. Або невеличкого песика.

Чи є щось такого типу взагалі в чарівній зоологічній крамниці? Урешті-решт, Іда вирішила більше не розмірковувати. Обирати будуть інші. А їй залишається лише чекати.

Однак тепер, коли настала вирішальна мить, Іда не могла вже витримувати напругу. Вона примушувала себе час від часу дихати, аби не втратити свідомість.

- Ви вже знаєте, яких тварин отримують діти. Як гадаєте, вони будуть задоволені? Розчаровані?

Містер Моррісон окинув оком клас. Усі сиділи за партами тихо-тихо. Міс Корнфілд також напружено чекала. Сьогодні вона була вбрана в червоні

кордові штани та смугасту блузу, а свої чорні кучері підбрала двома спицями для плетіння.

Містер Моррісон відкашлявся.

— Двоє з вас уже отримали сповіщення: нині вони отримують своїх чарівних тварин.

Клас тихенько зашепотів. Було сповіщення? Діти з цікавістю озиралися навкруги. По обличчях деяких дітей було легко вгадати, що вони розчаровані. Чому їх не обрали?

Містер Моррісон кивнув Бенні:

— Настав час! — сильним голосом промовив він. — Твоя тварина! — і ненадовго вийшов за двері.

Бенні стискав кулаки під партою та бурмотів:

— Прошу, прошу, нехай це буде пантера.

Повернувся містер Моррісон із сірою коробкою з-під взуття та вручив її Бенні. Хлопчик проковтнув слину.

— Дякую, — ледве промовив він.

Що ж, принаймні це не золота рибка. Однак мрія про пантеру щойно луснула, наче добре надута повітряна кулька. Пантера в цю коробочку аж ніяк не влізе. Може, дощовий хробак. Або жук. Але ж не великий та дужий захисник, який йому так конче потрібний! На очі навернулися сльози.

Поки містер Моррісон, човгаючи своїми шкіряними чоботами, повертався до дверей за другою твариною, Бенні обережно підняв кришку. У куточку, посеред видертих травинок, сиділа невеличка черепаха з кривими ніжками.

— Мене звати Генрієтта, — прошепотіла вона до Бенні.

Увесь клас зібрався навколо хлопця, який, геть спантеличений, переводив очі з коробки з-під взуття на однокласників та назад. Дехто, здається, заздрих, дехто трохи засмутився, а деякі діти одразу ж почали кепкувати.

— Ого, черепаха, у майбутньому будете бігати разом із нею наввипередки! — посміхнувся Йо.

— Добре тобі, — тихо зітхнула Анна-Лена. Настільки тихо, що її ніхто не почув.

— М-м-м! Сьогодні в нас черепаховий суп! — голосно крикнув Сілас.

Іда нічого цього не чула. Вона просто сиділа на своєму місці, не зводячи очей з дверей. Нарешті повернувся містер Моррісон. На цей раз він тягнув за собою накриту тканиною клітку. Іда не знала, що їй робити. Побігти вперед, привітати свою тварину?

Господар чарівної зоологічної крамниці прибрав тканину. Звір, згорнувшись калачиком, лежав на дні, ховаючи голову в рудому хутрі. Це міг бути пес, незнайома їй хижа кішка або ж навіть бабак. Іда не рушила з місця. Лише тепер вона зрозуміла, що на неї чекає. Вона отримає супутника! Друга на все життя! Як же сильно їй бракувало друга!

Зворушена дівчинка дивилася на руду пухнасту кульку.

Раптом їй стало цілком байдуже, яку тварину вона отримає. Що завгодно, хоч би навіть скунс або пацюк!

На очі в Іди також навернулися сльози, але не тому, що вона була розчарована, як Бенні, а від щастя. Коли містер Моррісон підійшов до неї та м'яко торкнувся її плеча, Іда здригнулася.

— Твоя чарівна тварина, — привітно промовив він і поставив клітку біля неї. — Раббат, лис.